

İlk İntikam

Komiser Nazlı Polisiyeleri

Deniz Gürsoy

12 Ağustos 2015, Rize/Fındıklı

Saatine baktı. Yaklaşan tan vaktinin alaca karanlığında zar zor gördü. Beşe çeyrek vardı. “Tam zamanı” diye düşündü. “Ya şimdi ya da hiçbir zaman.”

Susturucuyu silahının namlusunun ucuna vidalayıp yerdeki sandığın üstüne bastı ve tahtanın azıcık çıtırdamasına aldırmayarak sundurmaya tırmandı. Üç adımda yatak odasının penceresinin önündeydi. Tülü biraz yana çekip açık pencereden içeri süzüldü.

Yengesi yataktaydı. Üzerinde geceliği, yüzükoyun, se-reserpe yatmaktaydı. Kimbilir kaçınıcı uykusundaydı. Alacakaranlık kadının neredeyse şeffaf denecek kadar bembeyaz teninin pürüzsüzlüğünü ve ışıltısını ortaya koyuyordu. Namluyu ense kökünde şah damarının geçtiği yere hizalayıp tetiği çekti. Sapsarı saçlar birdenbire kızıla dönüverdi.

Bir yandan cılız ay ışığında yatağın üzerine fırlamış olan kovani el yordamıyla ararken, diğer yandan da, “Şükürler olsun, bu görevi de başarıyla yerine getirdim” diye düşünüyordu. Nihayet eli sıcak metal parçasına değdi. Kovani, fırından yeni çıkmış ekmeği tutar gibi, elinde hafifçe zıplatarak montunun sol cebine soktu. Mensubu olduğu gizli örgüt, görevlerini yerine getiremeyenleri, ek-sik olarak yerine getirenleri ve görevlerini ifa ederken yakananları hiç affetmezdi. Yusuf’un bu görevi yerine getirirken ölmesinde örgüt açısından bir sakınca yoktu...

Herhangi bir sorun olursa, “Aile içi hesaplaşma” derler, olur biterdi.

Görev yerine getirilmiş olduğuna göre, şimdi toz olma zamanıydı. Geldiğinden daha seri adımlarla pencereden çıkıp sundurmanın üzerine, oradan da arka bahçeye atladı. Karanlıkta domates sıırıkları bacaklarına dolanıyor, biber tarhlarına gelince sıırıklar yok oluyor ve toprak daha da yumuşuyordu. Bahçe çitinin üzerinden bir hamlede atlayarak fındıklığa daldı. Bu sefer de fındık dalları kollarına, yüzüne çarpıyor, ama acıya sızıya aldırmaksızın can havliyle koşuyordu. Arada bir açıklığa gelince, hızını daha da artırıyor, fındık ağaçları yeniden başlayınca hızı düşüyordu.

Köyün köpeklerinin havlamasını işitince, “Dursun Çavuş şimdiye uyanmış, emektar mavzerini kapmış, kulübesinin önünde hareketsiz yatan çomarın yediği iki dipçik darbesiyle bile hareketlenmediğini görünce, çoktan fındıklığa dalmış ve peşime düşmüş olmalı” diye düşündü. Bugün için bir leş yeterdi. Elinde büyüdüğü Dursun Çavuş’a zarar vermek istemezdi. Ama çaresiz kalırsa enselenmemek için onu vurmak zorunda kalabilirdi. Öyle bir durumda ne yapardı? Böyle ters bir zamanda bu soruyu aklına getiren şeytana lanet okudu. Bu tatsız düşüncüyü kafasından kovmalı, tabana biraz daha kuvvet verip daha hızlı koşmalı ve Dursun Çavuş ona yetişmeden kirişi kırmalıydı. Sonra kendine, “Gevşeme Yusuf!” dedi. “Tabii ki onu da vuracaksın. Örgüt senden bunu bekler. Babanı bile gözünü kırpmadan vuracaksın memleket menfaati konu olduğunda.” Nitekim yengesini geyik vurur gibi vurmuştu işte. Örgüt ne öğretmişti ona? “Öldürmeyeceksen vurmayacaksın. Vurursan da mutlaka öldüreceksin.” Örgütün en tepesi olan Baba tarafından infaz emri çıkartılmış bir kişinin, durumu yaralı olarak at-

latması görülmüş değildi. Tabii infaza şahit olan kişi de ölüm fermanını kendi vermiş olurdu. Bu durumda Dur-sun Çavuş'la karşılaşırca onu öldürmekten başka seçene-ği kalmıyordu.

Köpek havlamaları giderek daha derinden gelmeye başladı. Bayırı aşırp biraz daha ilerleyince sesler kesildi. Durdu. Nefes nefese kalmıştı. Geriye baktı. Takip edildi-ğine dair herhangi bir iz göremedi. Koşma temposunu düşürdü. Zaten arabası biraz ilerde olmalıydı.

Yola ulaştığında çalılıkların arasından başını çıkartıp bir sağa bir de sola baktı. Yol boştu. Araba sağda mı kal-mıştı, yoksa solda mı? Sağa yöneldi. Artık koşmayı bırak-mıştı. Hızlı adımlarla yürüyor, bir yandan da düşünüy-ordu. İstanbul'daki abisi Mustafa, olan biteni duyunca büyük bir şok yaşayacaktı. Abisini severdi, onun üzülme-sini hiç mi hiç istemezdi. "Olsun, ne yapalım, bu, mem-leket meselesi" dedi içinden.

"Dünya güzeli" dediği Gürcistanlı Elena Çıkvaşvili'yle evlenirken ona mı sormuştu? "Yahu abi" dediğini hatırla-dı, abisi o kızla evleneceğini söylediği zaman. "Bu dünya güzeli kadın, on dönüm fındıklık ile yirmi dönüm çay bahçesi için mi varıyor sana? Bir bit yeniği var bu işte!" demişti de ne olmuştu? Abisine sözünü dinletememişti. Mustafa abisi dazlak kafasını sıvazlayarak kelinin kadın-lar tarafından çok seksi bulunduğunu söylemiş ve hiçbir öğüde kulak asmayarak gül gibi karısını boşayıp Elena'yla evlenmişti. Evlenmişti de ne olmuştu? Bu pisliği temiz-lemek de, daha bir yıl bile dolmadan Yusuf'a düşmüştü. Üstelik örgütte o kadar adam varken iş Yusuf'a verilmişti. "Kaderde kadın katili olmak da varmış. Ağır abilerden oluşan bu örgüt nasıl böyle bir karar verir, anlayamadım. Kadın öldürmek racona sığmaz diye bilirdik biz. Ama Baba böyle bir karar verdiyse mutlaka memleket hayrı ön

planda tutulmuştur. Kaderde üstelik bir de yenge katili olmak varmış. Hiç tanımadığın kişiyi öldürmekten insan pek etkilenmiyor da, tanıdığını öbür dünyaya gönderince insanın içi bir tuhaf oluyor” diye düşündü. Kafasının diğer yarısından bir haykırış duyar gibi oldu, “Yumuşama Yusuf, sen bu işi vatan uğruna yapıyorsun!”

Biraz ilerde sağda, yolun kenarındaki şeve girmiş ve otuz derece açıyla sağa doğru yatmış arabanın şoför kapısını zorlayarak açtı. Koltuğa iyice yerleşti ve arabayı çalıştırdı. Sabahın sessizliğinde araba epeyce gürültülü çalışıyordu. Sağa sola bakındı. Bereket versin görünürde ev yoktu. Hemen vitesle takıp arabayı şevden çıkardı ve yola koyuldu. Sol tarafında pantolon kemerine sıkıştırılmış silahı alarak yanındaki koltuğun üzerine bıraktı. Emniyet kemerini bağladı. Az sonra eskiden Eşkiya Köyü olarak bilinen, şimdiki adıyla Arılı Köyü'nün giderek arkada kalışını ve çevredeki fındıklıkları seyretti. Yamaçlardaki yemyeşil çay bahçelerine son bir bakış attıktan sonra gaza biraz daha abandı.

Yarım saat kadar sonra Rize merkezden Karadeniz sahil yoluna girdiğinde gün ağarmaya başlamıştı. Işıklardan sola, İstanbul istikametine saptı. Torpido gözünden beylik tabancasını çıkartıp sol tarafındaki kılıfa yerleştirdi. Boş yolda arabayı sağa çekip koltukta duran infaz silahının susturucu, namlu, kabza, ve tetik kısımlarını arabayı sildiği cam beziyle iyice ovuşturarak parmak izlerinden arındırdıktan sonra aynı beze sarıp sarmaladı. Kapıyı açtı ve ayağındaki çizmeleri çıkartıp debriyajın solundaki oyuğa sıkıştırılmış kösele tabanlı ayakkabılarını giydi. Koltuğun altına sıkıştırılmış poşeti aldı, altı çamur toplamış lastik çizmeleri poşetin içine koydu. Sonra arabadan inip önden ve arkadan şeffaf koli bandıyla 34'lü plakaların üzerine yapıştırılmış olan 53'le başlayan iki

plakayı sökerek poşetteki çizmelerin arasına sıkıştırdı. İnfaz silahını çizmelerden birinin içine soktu ve tekrar yola koyuldu.

On dakika sonra Komiser Kerim'in önceden tarif ettiği, terk edilmiş akaryakıt istasyonuna vardı. Yoldan istasyona girdi. Etrafta kimseciklerin olmadığına iyice kanaat getirince çöp variline yanaşarak durdu ve sağ ön camdan poşeti çöp variline fırlattı.

İstasyonun diğer çıkışından tekrar yola girdiğinde, dikiz aynasından beyaz bir Renault'nun kendisine selektör yaparak istasyonun girişindeki çöp varilinin önüne doğru ilerlediğini ve orada durduğunu gördü. Kerim'in, ışıklardan bu yana araya uygun bir mesafe bırakarak onu takip etmiş olduğunu anladı. Kerim'i dakikliğinden dolayı takdir etti. Örgütteki her üyenin verilen görevi titizlikle yaptığını görmüş olmak, bağlı olduğu örgüte güvenini bir kez daha tazeledi. Sonunda işi bitirmenin ve emniyette olmanın rahatlığıyla canı sigara içmek istedi. Bir sigara yaktı ve gelirken görüp de mimlemiş olduğu kahvaltıcıya kadar bir saatlik yolu olduğunu hesap etti. Yolu uzundu. Yaklaşık bin iki yüz kilometreyi molalarla birlikte ve saatte doksan kilometrenin altında giderek yirmi saat civarında bir sürede katedebilirdi. Zamanında görev başında olabilmesi için, gaza basıp İstanbul'a uygun saatte varması gerekiyordu. Açık olan iki camın cereyanında sigarası keyfine varamadan çabucak bitince, sağ camı kapatıp bir sigara daha yaktı. Evden şoseye giden o kestirme yolu kendisine yıllar önce Dursun Çavuş'un öğrettiğini hatırladı. Dursun Çavuş, çocuk Yusuf'a o yolu öğretirken bunun ilerde bir gün kendi hayatını kurtaracağını nereden bilecekti ki. Ama hayat böyleydi işte. Dursun Çavuş'u vurmak zorunda kalmadan görev tamamlanmıştı. Yusuf'un içindeki rahatlama yüzüne tebessüm olarak yansıdı. "Oğ-

lum Yusuf, kendine gel!” dedi içinden. “Zaman zaman seni esir alan bu duygu selinden kurtul artık. Sen bir infazcısın, cellatsın, tetikçisin artık. Senin böyle bir lüksün yok. Aklını başına topla. Duygu denen şey senin için, boğazda yalı sahibi olmak gibi ulaşamayacağın bir şey artık. Polis maaşıyla boğazda yalı almak ne kadar imkânsızsa, tetikçilik yapan birinin duygu sahibi olması da o kadar imkânsız. Duygu yasak sana, sen hâlâ arada bir gönlünü yumuşatıp hissi alanlara dalıveriyorsun. Sana yalnızca görev var... görev. Görevini başarıyla yapınca zevkten dört köşe oluyorsun ya... O duygu yeter de artar sana. Onunla yetineceksin.”

Ve vaktinde görev başında olabilmek için gaza biraz daha yüklendi.

13 Ağustos, İstanbul/Hasköy

Yusuf, Hasköy'deki evinin önüne park ettiğinde saat sabahın yedisiydi. Yıkanması, tıraş olup giyinmesi için en fazla yirmi dakikası vardı. Elinde anahtarla apartmanın kapısını açmaya davrandığında, kapının aralık bırakılmış olduğunu fark etti. “Ne büyük sorumsuzluk” diye geçirdi aklından. “Ya bir hırsız içeri süzülürse? Bu zamane gençleri hep sorumsuz davranışlar içinde... Ne zaman akıllanacak bunlar? Başlarına ihmallere dolayı bir felaket geldiğinde mi? Ya sekiz numarada oturanların satanist görünümlü oğlu ya da bakkalın İnebolulu çırağı. İkisinden biridir mutlaka” diye düşündü. Gördüğünde uyarmalıydı onları. İçeri dalıp merdivenlere yöneldi. Yusuf'un dairesi beş katlı apartmanın ikinci katında olduğu için yalnızken asansörü pek kullanmazdı. Daire kapısına gelip de anahtarı sokmak için eğildiğinde kapının bir karış aralık olduğunu gördü. Sağ eli, sol tarafındaki tabancasının kabzasına yapıştı ve ani bir çekişle silahı alıp emniyeti açtı. Kapının bir karış ötesinde kedisi Kontes onu görünce yılbık makamdan miyavlamaya başladı. Yusuf, Kontes'in üzerinden adımını atarak sırtını holün duvarına doğru verecek biçimde yan yan koridoru katetti. Yusuf ilerledikçe Kontes de onun peşinden ayaklarına sürtüne sürtüne geliyordu. Soldaki kapıdan mutfağı gözledi. Temizdi. Sonra iki adımda yatak odasına ulaşıp başını uzattı. Orası da temizdi. Sonunda salona girdi. Orada

da kimse olmadığını görünce, koşar adımlarla daire kapısına gidip usulca kapadı ve silahını kılıfına yerleştirdi. Salonunda kendisi için önemli olan çekmeceleri açıp göz atarak kontrol etti. Sonra mutfığa gidip acil ihtiyaçlar için bir miktar para sakladığı teneke şeker kutusunu açtı. Paralar yerli yerinde duruyordu. En son olarak da yatağının başucundaki komodinin çekmecesine göz attı. Orada da eksilen bir şey bulamadı. Daire kapısını yeniden açıp kilidin kurcalanıp kurcalanmadığını kontrol etti. Hiçbir iz yoktu.

Tekrar salona döndü. Büfenin camekânlı bölümlerinin içindekileri kontrol etti. Bir eksik göremedi. Annesinden yadigâr gümüş çatal bıçak takımlarının bulunduğu çekmeceyi açtı. Takım her zamanki yerinde duruyordu. Sonra sehpalardan üzerine göz attı. O da ne? Mızıka yoktu. Oysa son akşam izlediği dizi film reklamlara geçince dizinin müziğini mızıka ile çıkartmaya çalıştığını, sonra sehpanın üzerine bıraktığını gayet iyi hatırlıyordu, ama mızıkanın yerinde yeller esiyordu. Yatak odasına koştu. Yatağın baş ucundaki komodinin üst çekmecesini açıp baktı. Orada da yoktu. Baba yadigârı mızıka kalk gidelim yapmıştı.

Daireye giren her kimse, kendi dairesine girmiş gibi kapıyı hiç zorlamadan, anahtarla kolayca açarak girmişti. Dairede ne yapmaya gelmişti? Amacı neydi? Hırsız bir mızıka alıp gitmişti. Bu ne demektir? Yusuf bir durum muhakemesine oturmuştu, ama arkadaşlarının onu almaya gelmeleri de an meselesiydi. Cinayet Masası'ndan takım arkadaşları birazdan zile basmadan hazırlanmalıydı. Duş yapmaya zaman kalmamıştı. Aceleyle tıraş oldu. Tıraş olurken çenesinin yanını kesti. Kantaşını ıslatıp kanayan yeri dağarcasına üzerine hafifçe bastırarak sürttü. Kanama durdu durmasına, ama kesik pıhtılaştıran

kandan belli oluyordu. “Acele işe şeytan karışır” diye söylenerek pantolon, yeni bir gömlek ve montunu giydi. Tam ayakkabılarını giymek için eğilmişken zil çaldı. Di-yafonun tuşunu basılı tutarak “Geliyorum!” diye bağırdı. Hareketlerini daha da hızlandırarak tam kapıyı çekecekti ki Kontes’in maması ve suyunu tazelemeyi unutmuş olduğunu fark etti. Aceleyle mutfak kapısına doğru seyirtti ve gördüğü manzara karşısında şok oldu. Kontes’in mama kabı ağzına kadar mama, su kabıysa ağzına kadar su doluydu. Koşar adımlarla daireden çıkarken kapıyı gereğinden kuvvetlice çekince çıkan gürültüye kendi de hayret etti. Komşulardan çalışanlar zaten kalkmış olmalıydılar, ama emekli olanlar bu sabah gök gürültüsü gibi bir kapı sesiyle uyandılar. Yediği halattan utanmış bir hâlde evin önünde motoru rölantide çalışan beyaz Renault’nun arka kapısını açıp kendini âdeta içeri attı.

Direksiyondaki Mithat onu, “Kök saldırdın yahu, hangi avratla yattıysan seni gece boyu pek hırpalamış olmalı” diyerek karşılarken, yanında oturan Yaver, “Yok Mithat, hatun fazla kiloluymuş da altından zor sıvıştırmış gibi bir hâli var Yusufumun. Zaten sıvışırken enselenip bir de çenesine tırnak darbesi almış baksana” diye takılarak katıla katıla gülmeye başladı. Yusuf konuyu değiştirmeye çalıştıysa da, yol boyunca iki evli polisin arasında kalmış tek bekâr polis olarak onların tacizlerine katlandı. Radyoda, “Aslan Mustafam” türküsü çalıyordu. Oldukça şen, şakrak bir türkü olduğu için öndekiler arada bir parmaklarını saklatarak müziğin ritmine katılıyorlardı.

Yusuf’un aklı evde kalmıştı. Kim, niye, nasıl, bir polisin evine girip hiçbir şeye dokunmadan, kediye su ve mama verip çıksındı? Kontes mutlaka giren kişiyi görmüş olmalıydı. Keşke Kontes konuşabilseydi de neler olup bittiğini anlatabilseydi. Eğer kedi eve girenleri tır-

maladıysa tırnaklarında kalıntılar olabilirdi. Kendisinin olay yeri inceleme tecrübesi yoktu. Olay Yeri İnceleme'de çalışan arkadaşı Cemil'i getirip kanıt toplatsa, sonunda bu örgütle ilgili bir olaysa, sıkıntı olurdu. Cemil örgütte değildi. Dairenin girişine bir kamera koymanın zamanının geldiğini düşündü. Uykusuzluktan muhtemelen pörsümüş olan beyni dahasını düşünemedi. Büroya varır varmaz Dayı'ya raporlanmalıydı bu vukuat. Belki örgüt işiydi. Kim bilir? Düşündü düşündü... hiçbir şeye yoramadı. Kimseden şüphelenemedi. Neyse, Abilerin aklının ermediklerini Dayılar bilir. Onlar bilemez, çözemese Amcalar çözerdi. Daha konu Baba'ya çıkmadan mutlaka bir çözüm bulunurdu.

Arabanın sarsıntısı beşik sallaması gibi gelmiş ve uyuyakalmış olmalı ki, "Geldik, artık uyan, gece mesaisi yorgunu zampik Yusuf" diye dürten Yaver'in sarsmasıyla uyanı. Sağına soluna mahmur gözlerle baktığında, Gayrettepe merkeze geldiklerini anladı. Demek ki yol boyunca deliksiz bir uyku çekmişti. Bereket versin sayıklama huyu yoktu.